به نام الله؛ بیمارمان با این خاک (که) با آب دهانِ یکی از ما (آغشته است)، به فرمان پروردگارمان بهبود می یابد.

از عایشه رضی الله عنها روایت است که می گوید: هرگاه کسی در عضوی از بدنش دردی داشت یا زخمی چرکین و یا جراحتی برمی داشت، - آن گونه که راوی حدیث، سفیان بن عیینه نشان داد و انگشتِ اشاره اش را (پس از خیس کردن با آب دهان) بر زمین مالید و سپس آن را بلند کرد - رسول الله صلی الله علیه وسلم با انگشت خود همین کار را می کرد (و آن را بر محلّ درد یا زخم می کشید) و می فرمود: «بِسمِ اللهِ، تُرْبَةُ أَرْضِنَا، بِرِيقَةِ بَعْضِنَا، يُشْفَى بِهِ سَقِيمُنَا، بإِذْنِ رَبِّنَا»: «به نام الله؛ بیمارمان با این خاک (که) با آب دهانِ یکی از ما (آغشته است)، به فرمان پروردگارمان بهبود می یابد».

[صحیح است] [متفق علیه]

چون کسی بیمار یا زخمی می شد و جراحتی بر می داشت، رسول الله صلی الله علیه وسلم مقداری از آب دهانش را بر انگشت سبابه اش قرار می داد و به خاک می مالید و اندکی خاک بر می داشت و با آن محل زخم یا درد را مسح می کرد و می فرمود: «بِسمِ اللهِ، تُرْبَةُ أَرْضِنَا، بِرِيقَةِ بَعْضِنَا، يُشْفَى بِهِ سَقِيمُنَا، بإِذْنِ رَبِّنَا»: «به نام الله؛ بیمارمان با این خاک (که) با آب دهانِ یکی از ما (آغشته است)، به فرمان پروردگارمان بهبود می یابد».

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6113